

LIEFDE VOOR TIJDLOZE MUZIEK

Heaven

STEVEN
WILSON
progrock
icoon

THE LUMINEERS
BLACKBERRY SMOKE
GOLDEN EARRING
DOUWE BOB

DE NIEUWE AMERICANA-HELD

JASON ISBELL

RADIOHEAD, THE JAYHAWKS
EN MEER DAN 100 ALBUMRECENSIES

#4 2016 JULI/AUG €6,95

AMERICANA

.....

Met **FALLEN ANGELS** doet **Bob Dylan** zich ten tweeden male gelden als *old school* crooner en hij duikt vooral in het repertoire van Frank Sinatra. Dat het resultaat niet wezenlijk verschilt van het vorig jaar uitgebrachte *SHADOWS IN THE NIGHT* is niet vreemd, de opnamen stammen uit dezelfde sessies en de leden van Dylans' liveband geven de deze keer iets bekendere standards opnieuw een enigszins countryjazzachtige draai. Dylan brengt het repertoire met veel gevoel geeft er iets geheel eigens aan, juist doordat zijn krakerige folkstem niet alles gladstrijkt (Columbia/Sony 7,5). Die eigen draai, dat is natuurlijk waar het in de beste muziek altijd om gaat, dat beetje extra, net even anders, waarmee je je kunt onderscheiden van de massa. De Texaanse americana singer-songwriter **Jeremy Nail** laat het volop horen op *MY MOUNTAIN*, geproduceerd door Alejandro Escovedo. Het is zo'n album dat op het eerste gehoor niet meteen opvalt maar narmate je het vaker hoort, raak je meer en meer gegrepen door de aanzuijgende werking van Nail's prachtige aardse liedjes en stem. Escovedo kleedt ze feilloos aan en opeens hebben we een van meest verslavende rootsplaten van 2016 (Open Nine 8+). Voor rootspracht van de meer akoestische soort, kunnen we na een onderbreking van bijna zes jaar gelukkig ook weer terecht bij de progressieve bluesgrassformatie **Mountain Heart**. Op hun voorgaande zes albums, uitgekomen tussen 1999 en 2010, etaleerde de viermans- en éénvrouwsband al een brede opvatting van wat bluegrass behelst en die blijkt ook uit het even gevarieerde als soulvolle *BLUE SKIES* met tien geweldige liedjes, het ene nog mooier dan het andere, absoluut een Grammy kandidaat voor begin 2017 (Compass 8,5). Daar zal **Jimmy LaFave's** *TRAIL FIVE* waarschijnlijk niet te vinden zijn, al was het maar omdat het alweer het vijfde deel is van deze vooral voor fans bedoelde reeks met niet eerder uitgegeven live-, radio- en demo-materiaal. Een *barroom* blues-versie van Dylan's *I'll Be Your Baby Tonight* steekt wat schril af tegen een stortvloed aan aangrijpende eigen liedjes en een mooi *Just Like A Woman*. Neil Young's *Out On The Weekend* krijgt een ontroerende behandeling zoals alleen Jimmy LaFave dat kan (Music Road/V2 7.5). En dan sluit ik af door iedereen te wijzen op het wekelijkse uur Heaven Radio dat iedere dinsdagavond van tien tot elf - 22.00-23.00 uur, voor de cijfermatigen - te horen is bij www.penguin-radio.com en vanaf later in de week op ieder moment te beluisteren als podcast. Met veertien afleveringen betekent dat al veertien uur onvervalste Heaven-muziek in een brede variëteit aan stijlen. Daar kan geen Spotify tegenop.

ERIC VAN DOMBURG SCIPIO

Thao & The Get Down Stay Down A MAN ALIVE

Ribbon Music

Muziek luister ik tegenwoordig meestal onderweg, met m'n hoofdtelefoon op, in de trein. Zo ook *A MAN ALIVE*, de vierde van **Thao & The Get Down Stay Down** uit Los Angeles. Voor wie me heeft gadegeslagen tijdens het beluisteren moet dat een vreemde ervaring zijn geweest. Soms zal ik ritmisch hebben meegetikt met voet of vingers, dan weer geconcentreerd en met gefronste wenkbrauwen hebben zitten luisteren. Want *A MAN ALIVE* is geen gemakkelijke plaat. Thao Nguyen, de frontvrouw van **The Get Down Stay Down**, trakteert ons op een emotionele achtbaan waarin ze onder meer afrekent met haar vader, die haar verliet toen ze een jong meisje was. Ze doet dat op melodiën die haar band laten klinken als een moderne versie van *Blondie* (*The Evening*), maar ook als *Prince* (*Guts*) en *Sheila E* (*Endless Love*). De rode draad is dat bas en percussie de nummers voortdrijven, waar overheen gitaren en elektronica de melodieën weven. De soms ingehouden, soms extatische

zangstem van Thao Nguyen is dan als het ware de slagroom op de taart. Inspiratie lijkt ze te halen uit een veelheid van muziekstijlen: jaren tachtig, funk, punk, rhythm 'n' blues, hiphop (*Meticulous Bird*). Het is een groot compliment waard dat **Thao & The Get Down Stay Down** uit die potpourri een zeer sterk album heeft gebrouwen. **Roeland Smits 8**

Mark Tulk EMBERS

Small House Creative/CD Baby

Twee jaar geleden was ik zo onder de indruk van Mark Tulk's tweede cd *OF MEMORY AND THE DARK NIGHT* dat het album in mijn jaarlijsje van 2014 op de derde stek belandde en me reikhalzend deed uitkijken naar wat deze bijzondere singer-songwriter nog meer voor ons in petto zou hebben. Met *EMBERS* overtuigt Tulk me opnieuw zeer met zijn wonderschone melodieën, schitterende teksten en fraaie zang. Geboren in Australië, maar al jaren in Amerika woonachtig, had Tulk net in Philadelphia met bassist en gitarist Joshua Stamper diens partijen voor dit nieuwe album afgerond toen hij vorig jaar mei betrokken raakte bij een

van de ergste Amerikaanse treinongelukken van de laatste paar decennia. Na maanden van herstel van meerdere botbreuken en een ingeklapte long, kon Tulk begin dit jaar eindelijk het album afmaken, al was het al zo ver dat alleen een droog zinnetje op de cd 'Train derailments by Amtrak' en de song *Heal Us As We Go* refereren aan zijn betrokkenheid bij de ramp. Opvallend is wel dat EMBERS na Tulk's gothic-america/folk debuut CENTRAL STATE en de singer-songwriterachtige pianopop van OF MEMORY AND THE DARK NIGHT, opnieuw een grote stap zet naar een meer toegankelijk en uitnodigend licht psychedelisch pianopogeluid, zo ergens tussen Beatles en Eels, in klank en kwaliteit. Dat Mark Tulk nog immer zo onbekend is, is dan ook bijna niet te begrijpen, en EMBERS kan daarin enige verandering brengen. Tulk's muziek is namelijk weer net iets gemakkelijker te behappen gemaakt zonder aan de eigenheid te tornen, en gastrollen voor Jim White en Levon Henry, Joe's zoon, voegen interessante namen toe die echte muzikkeners nieuwsgierig zullen maken. En terecht, EMBERS is een schitterende, zo goed als foutloze pianopopplaat.

Eric van Domburg Scipio 9-

Woods

CITY SUN EATER IN THE RIVER OF LIGHT 7,5

Woodsist/Konkurrent

Kevin Morby

SINGING SAW 8

Dead Oceans/Konkurrent

Het New Yorkse indie/psych-folkrockcollectief Woods heeft de afgelopen tien jaar een buitengewoon fijne naam opgebouwd als een van de leukere, meer boeiende bands in het Amerikaans indie-segment. In het begin was het allemaal nog

wat schots en scheef, maar de ideeën waren altijd al aanwezig, al hing het vaak af van de tolerantie van de luisteraar hoe ver die wilde meegaan. Zoals zo vaak bij dit soort bands leerden ze mettertijd steeds beter de eigen ideeën structuur te geven en werden de platen telkens net iets toegankelijker. CITY SUN EATER IN THE RIVER OF LIGHT is beslist de vlotst wegluisterende Woods-cd tot nu toe en de psych-folky indiepop die voorman Jeremy Earl en de zijnen

over ons uitstorten heeft nog nooit zo verleidelijk geklonken. Je vraagt je zelfs even af of ze deze keer misschien niet net iets te simpel voor de dag komen, maar uiteindelijk valt weinig op de gewiekste, vrij zonnige liedjes af te dingen en zitten er voldoende nieuwe elementen (afrojazz) in verstoep om vele draaibeurtten te rechtvaardigen.

Kevin Morby verdiende zijn sporen als bassist bij Woods en als zanger en gitarist bij

The Babies. Sinds een paar jaar opereert hij solo onder eigen naam, SINGING SAW is zijn derde en meest geslaagde plaat tot nu toe. Meer singer-songwriterachtig dan zijn bandwerk maar met een onmiskenbare indie *feel* buit Morby de behoorlijk ontspannen sfeer ten volle uit om optimaal gevoel te persen uit zijn indie-Cohen/Dylan-achtige liedjes. Het geeft SINGING SAW een tijdloze, klassieke richting. Pieter Wijnstekers

Al meer dan 20 jaar toonaangevend qua wereldmuziek !

PUTUMAYO
World Music
Guaranteed to make you feel good!

www.putumayo.eu / info@putumayo.eu